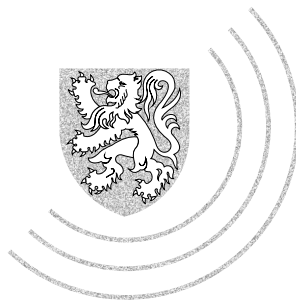

V L A A M S P A R L E M E N T

stuk **349** (2009-2010) – Nr. 9
ingediend op 3 juni 2010 (2009-2010)

Voorstel van decreet

van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyskens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint
en Tinne Rombouts

houdende aanpassing van de Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009
en van het decreet van 10 maart 2006
houdende decretale aanpassingen inzake
ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed
als gevolg van het bestuurlijk beleid

Amendementen

Stukken in het dossier:

- 349** (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet
– Nr. 2: Advies Raad van State
– Nr. 3 t.e.m. 7: Amendementen
– Nr. 8: Verslag over hoorzitting

verzendcode: LEE

AMENDEMENT Nr. 37

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 6**Dit artikel vervangen door wat volgt:**

“Art. 6. §1. In artikel 2.4.1 van dezelfde codex wordt het zevende lid vervangen door wat volgt:

“De overheid die het ruimtelijk uitvoeringsplan vaststelt waarin een zone wordt aangegeven waar een voorkooprecht geldt, bepaalt in het ruimtelijk uitvoeringsplan zelf de geldingsduur van het voorkooprecht. De termijn waarbinnen het voorkooprecht geldt, gaat in bij de inwerkingtreding van het plan. Deze kan evenwel niet meer bedragen dan 15 jaar. Na het verstrijken van de in het plan opgenomen termijn waarbinnen het voorkooprecht geldt, kan het voorkooprecht niet meer uitgeoefend worden, noch hoeven er nog aanbiedingen te gebeuren.”.

§2. In de overgangsbepaling bij artikel 2.4.1 van dezelfde codex wordt het voorlaatste lid vervangen door wat volgt:

“De overheid die het ruimtelijk uitvoeringsplan vaststelt waarin een zone wordt aangegeven waar een voorkooprecht geldt, bepaalt in het ruimtelijk uitvoeringsplan zelf de geldingsduur van het voorkooprecht. De termijn waarbinnen het voorkooprecht geldt, gaat in bij de inwerkingtreding van het plan. Deze kan evenwel niet meer bedragen dan 15 jaar. Na het verstrijken van de in het plan opgenomen termijn waarbinnen het voorkooprecht geldt, kan het voorkooprecht niet meer uitgeoefend worden, noch hoeven er nog aanbiedingen te gebeuren.”.

VERANTWOORDING

Dit amendement komt tegemoet aan volgende legistische bemerking van de Raad van State:

“Artikel 6 van het voorstel beoogt het zevende lid van artikel 2.4.1 van de Codex te vervangen. Gelet op artikel 54 van het voorstel van decreet zal die wijziging in werking treden op de datum van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

Bij het vaststellen van de Codex is evenwel in een overgangsregeling bij dat artikel voorzien, die van toepassing blijft “tot de door de Vlaamse Regering te bepalen inwerkingstredingsdatum van het decreet van 25 mei 2007 houdende de harmonisering van de procedures van voorkooprechten”.

Aldus zou dezelfde wijziging ook moeten worden doorgevoerd in het negende lid van de overgangsbepaling bij artikel 2.4.1 van de Codex. Daarenboven moet de inwerkingtreding van de vervanging van het zevende lid van artikel 2.4.1 van de Codex gekoppeld worden aan de inwerkingstredingsdatum van het decreet van 25 mei 2007, vermits ook artikel 2.4.1 van de Codex pas in werking treedt op die door de Vlaamse Regering te bepalen datum.”

AMENDEMENT Nr. 38

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 7/1 (nieuw)

Een artikel 7/1 invoegen, dat luidt als volgt:

“Art. 7/1. In artikel 4.2.15, §1, eerste lid, van dezelfde codex wordt de zin “De verkoop van kavels die het voorwerp uitmaken van een verkoop van woningen op plan valt eveneens onder deze vergunningsplicht.” geschrapt.”.

VERANTWOORDING

Naar aanleiding van de hoorzitting werd door de Vlaamse Confederatie Bouw een aanpassing van artikel 4.2.15, §1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) gevraagd omwille van problemen en verwarring in de praktijk. Er worden ook vaak vragen met betrekking tot toepassingsproblemen gesteld door notarissen.

De zin in kwestie is voor de eerste maal toegevoegd naar aanleiding van de codex. Van de Stedenbouwwet van 1962 tot en met het decreet van 18 mei 1999 wordt deze term niet gebruikt.

De verwarring in de praktijk ontstaat doordat met de term ‘verkoop op plan’ lijkt verwezen te worden naar de wet-Breyne van 9 juli 1971, waarvan in artikel 1 het toepassingsgebied wordt vastgelegd:

“Deze wet is toepasselijk op iedere overeenkomst tot eigendomsovergang van een te bouwen of in aanbouw zijnde huis of appartement, alsmede op iedere overeenkomst waarbij de verbintenis wordt aangegaan om een zodanig onroerend goed te bouwen, te doen bouwen of te verschaffen, mits het huis of het appartement tot huisvesting of tot beroepsdoeleinden en huisvesting is bestemd en de koper of de opdrachtgever volgens de overeenkomst verplicht is vóór de voltooiing van het gebouw een of meer stortingen te doen.

Deze wet is ook van toepassing op iedere overeenkomst tot eigendomsovergang waarbij de verbintenis wordt aangegaan een huis of appartement, bestemd tot huisvesting of tot beroepsdoeleinden en huisvesting, te verbouwen of uit te breiden waarbij de totale prijs van de verbouwings- of uitbreidingswerken hoger is dan het minimumbedrag waarvan de berekeningsmodaliteiten zullen bepaald worden door de Koning en de koper of opdrachtgever volgens de overeenkomst verplicht is vóór de voltooiing van deze werken één of meer stortingen te doen.”

Het is duidelijk dat in artikel 4.2.15, §1, het toepassingsgebied beperkter is. Het gaat immers om de vergunningsplicht voor het ‘verkavelen’, dat in artikel 4.1.1, 14°, als volgt wordt gedefinieerd:

“een grond vrijwillig verdelen in twee of meer kavels om ten minste één van deze kavels te verkopen of te verhuren voor méér dan negen jaar, om er een recht van erfpacht of opstal op te vestigen, of om één van deze overdrachtvormen aan te bieden, zelfs onder opschortende voorwaarde, zulks met het oog op woningbouw of de oprichting van constructies;”

Het is niet de bedoeling van de decreetgever geweest om die aanvragen vermeld in de wet-Breyne alle verkavelingsplichtig te maken. Verkoop op plan verwijst in de VCRO naar de sleutel-op-de-deurwoningen.

In de memorie van toelichting staat bij dit artikel in een voetnoot te lezen:

“Het feit dat in het ontwerpartikel uitdrukkelijk en volledigheidshalve verduidelijkt wordt dat de verkoop van kavels die het voorwerp uitmaken van een verkoop “op plan” onder de verkavelingsvergunningsplicht valt, heeft uiteraard niet voor gevolg dat dergelijke verkoop vroeger niet onder de verkavelingsvergunningsplicht sorteerde.”

Deze voetnoot verduidelijkt dat de decreetgever helemaal niets nieuw heeft willen toevoegen, noch de verkavelingsvergunningsplicht heeft willen uitbreiden.

■

AMENDEMENT Nr. 39

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 7/2 (nieuw)

Een artikel 7/2 invoegen, dat luidt als volgt:

“Art. 7/2. In artikel 4.2.17, §1, eerste lid, 3°, van dezelfde codex worden de woorden “onverminderd artikel 4.2.19, §2, en artikel 4.3.1, §4” vervangen door de woorden “onverminderd artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990”.”.

VERANTWOORDING

Door artikel 110 van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke planings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (Aanpassingsdecreet) werd de Vlaamse Regering belast met de coördinatie van de bepalingen van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990.

Artikel 90bis van het Bosdecreet handelt over de vergunningsregeling voor ontbossing en de boscompensatieplicht, en werd integraal opgenomen in de VCRO, meer bepaald in twee artikelen, artikel 4.2.19 en artikel 4.3.1.

Artikel 90bis van het Bosdecreet werd tot op heden noch uitdrukkelijk noch impliciet opgeheven: er is geen enkele bepaling waaruit dit zou blijken.

Artikel 7.1.2. van de VCRO bepaalt zelfs het tegendeel:

“De bestaande reglementaire bepalingen die onder het toepassingsgebied van deze codex vallen en die niet strijdig zijn met deze codex, blijven van kracht totdat ze worden gewijzigd, opgeheven of vervangen door besluiten genomen ter uitvoering van deze codex.”

Bijgevolg zijn twee bepalingen van toepassing op eenzelfde situatie.

Immers, de coördinatie, resulterend in de VCRO, betreft een codificatie zonder inhoudelijke wijzigingen.

Dit heeft tot gevolg dat vroegere, niet opgeheven decreten verder blijven bestaan.

De Raad van State bevestigt dit principe in advies nr. 36.645/4 van 18 maart 2004¹ en stelt in haar handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten dat de oorspronkelijke teksten van verordening-bepalingen die in een coördinatie zonder inhoudelijke wijzigingen verwerkt zijn, naast de gecoördineerde tekst blijven bestaan. De oorspronkelijke teksten kunnen immers niet uitdrukkelijk worden opgeheven: als ze wel werden opgeheven, zou het zogenaamde coördinatiebesluit in feite een nieuwe wilsuiting bevatten².

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat, indien of zolang een coördinatie niet wordt bekrachtigd door de wetgever, de oorspronkelijke wetsbepalingen formeel blijven bestaan. In de toekomst zal evenwel de gecoördineerde versie gewijzigd worden en niet langer de oorspronkelijke wetsbepalingen. De coördinatie komt functioneel wel in de plaats van de oorspronkelijke tekst(en), maar vervangt die tekst(en) dus niet formeel.³

Dat er twee bepalingen van toepassing zijn op eenzelfde situatie, leidt tot verwarring en onduidelijkheid in meerdere opzichten.

Aanpassingen moeten gedaan worden aan de gecoördineerde en niet de oorspronkelijke wet (of het oorspronkelijk decreet) wijzigen.⁴

¹ *Parl. St.*, CRW, 2003-2004, nr. 695/1, blz. 46-48

² Beginselen van de wetgevingstechniek, Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten, 2008, p. 133

³ J. VAN NIEUWENHOVE, Coördinaties en codificaties (deel 1), *T.v.W.*, 2009/4, 317

⁴ H. COREMANS en M. VAN DAMME, *Beginselen van wetgevingstechniek en behoorlijke regelgeving*, Brugge, Die Keure, 1994, 106-107; Omzendbrief VR 2009/4 betreffende de wetgevingstechniek, aanwijzing 277

Aangezien de VCRO een coördinatie is van decreetbepalingen, zal elke wijziging aan artikel 90bis van het Bosdecreet door een decreetwijziging en meer bepaald door een wijziging van de met artikel 90bis Bosdecreet concorderende bepaling in de VCRO dienen te gebeuren.

Het risico bestaat dat personen zich laten leiden door het opschrift van het Bosdecreet en bijgevolg de VCRO buiten beschouwing laten, waardoor zij zich blijven baseren op de achterhaalde versie van artikel 90bis van het Bosdecreet.

Bovendien bestaat er onduidelijkheid omtrent de bevoegdheid van de minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur over de mogelijkheid initiatieven te nemen ter uitvoering van het gecoördineerde artikel 90bis van het Bosdecreet.

De portefeuilles van de ministers van de Vlaamse Regering werden voor de huidige legislatuur bepaald in het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2009, gewijzigd bij besluiten van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 en 4 december 2009.

De portefeuille van een lid van een regering betekent dat dit lid de beslissingen van de regering in een beleidsdomein mag voorbereiden en uitvoeren.⁵

Om deze verwarring en onduidelijkheid te vermijden, is het aangewezen slechts één regeling te behouden.

Het betreft hier één bepaling uit sectorregelgeving, met name ontbossing en boscompensatieplicht, wat tot de bevoegdheid van de minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur behoort.

Het is deze minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur die de nodige initiatieven moet uitwerken en de bijhorende uitvoeringsbesluiten kan opstellen.

De concrete toepassing van de bepalingen over onder meer de ontheffing van het ontbossingsverbod, het advies over de vergunning, het goedkeuren en eventueel aanpassen van het boscompensatievoorstel en de controle op de toepassing ervan behoort tot de taken van het Agentschap voor Natuur en Bos.

Hoewel het mogelijk is de bepaling over ontbossing en boscompensatieplicht te behouden in de VCRO, en niet langer in het Bosdecreet, zou een dergelijke handelswijze bovenstaande elementen onvoldoende benadrukken.

Bovendien zou dit met zich mee brengen dat de minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport eveneens initiatieven kan nemen op dit vlak, met het risico dat er gelijktijdige initiatieven over hetzelfde onderwerp genomen worden, of juist geen initiatieven.

Het vervangen van de tekst van artikel 90bis Bosdecreet in de VCRO door een verwijzing naar artikel 90bis van het Bosdecreet, biedt daarentegen een betere oplossing voor bovenstaande problemen van verwarring, onzekerheid en bevoegdheidsvragen.

Artikel 90bis van het Bosdecreet werd opgenomen in de coördinatiemachtiging van het Aanpassingsdecreet naar aanleiding van een principiële discussie over de aard van de voorwaarde tot compensatie: gaat het om een gewone “voorwaarde verbonden aan een vergunning” of om een “voorwaarde uit kracht van decreet” (waarbij geen discretionaire bevoegdheid bestaat om de voorwaarde al dan niet op te leggen).

De memorie van toelichting bij het Aanpassingsdecreet stelt dat de voorwaarde een compensatievoorstel te voegen bij de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning voor ontbossing een voorwaarde is die krachtens het decreet zelf wordt opgelegd, zonder tussenkomst van de vergunningverlenende overheid.

Gelet op de coördinatiemachtiging drong de Raad van State echter aan op de opname van artikel 90bis van het Bosdecreet (advies 46.405/1, p. 3).

De volledige overname van artikel 90bis van het Bosdecreet in de VCRO heeft echter gevolgen die verder gingen dat het wegnemen van de twijfel over het dwingende karakter van de voorwaarde.

Het dwingende karakter van de voorwaarde kan ook benadrukt worden, door volgende uitdrukkelijke formulering: “de voorwaarde van rechtswege in de zin van artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990”.

⁵ A. ALEN en K. MUYLLE, Compendium van het Belgisch Staatsrecht, deel 1B, Mechelen, *Kluwer*, 2004, p. 320

Door terug de verwijzing naar artikel 90bis van het Bosdecreet op te nemen in de VCRO in plaats van de volledige tekst van dit artikel, wordt duidelijk dat deze bepaling behoort tot de sectorregelgeving waarvoor de minister van Leefmilieu, Natuur en Energie bevoegd is.

Door in artikel 90bis van het Bosdecreet een verwijzing op te nemen naar de VCRO blijft de ontbossingsregeling bovendien decretaal verankerd in beide sectorwetgevingen

AMENDEMENT Nr. 40

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyskens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 7/3 (nieuw)

Een artikel 7/3 invoegen, dat luidt als volgt:

“ Art. 7/3. In artikel 4.2.19 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in §1, eerste lid, worden de woorden “in de zin van §2” vervangen door de woorden “in de zin van artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990”;

2° paragraaf 2 wordt opgeheven.”.

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 39.

AMENDEMENT Nr. 41

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyskens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 8/1 (nieuw)

Een artikel 8/1 invoegen, dat luidt als volgt:

“Art. 8/1. In artikel 4.3.1, §4, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan het eerste lid wordt de volgende zinsnede toegevoegd:

“met in achtneming van de bepalingen van artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990”;

2° het tweede, het derde en het vierde lid worden opgeheven.”.

VERANTWOORDING

Zie verantwoording bij amendement nr. 39.

AMENDEMENT Nr. 42

voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts

Artikel 10

In de voorgestelde tekst in paragraaf 2, op de derde regel, de woorden “of regelen” schrappen en in §3, tweede lid, op de derde regel, de woorden “verkavelingsvergunningen waarbinnen” vervangen door de woorden “verkavelingsvergunningen, of delen ervan, waarbinnen”.

VERANTWOORDING

Deze amendering gebeurt naar aanleiding van een vraag om verduidelijking van de VCB en een vraag om verduidelijking van de VVSG tijdens de hoorzittingen.

De VVSG vroeg of delen van plannen of verkavelingen in de lijst konden worden opgenomen. Dit is inderdaad de bedoeling. Het amendement maakt dit duidelijk.

De VVSG vroeg ook of het mogelijk zou zijn dat de gemeentelijke lijst bepaalt welke delen van het besluit inzake de vrijstelling van vergunning zouden gelden en welke delen niet. Dergelijke differentiatie is niet gewenst omdat dit teveel rechtsonzekerheid zou teweegbrengen.

AMENDEMENT Nr. 43

voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts

Artikel 11

Dit artikel vervangen door wat volgt:

“Art. 11. In titel IV, hoofdstuk IV, afdeling 1, onderafdeling 8, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in het opschrift van onderafdeling 8 worden de woorden “plan van aanleg” vervangen door het woord “gewestplan”;*
- 2° in artikel 4.4.9, §§ 1 en 2, worden de woorden “plan van aanleg” telkens vervangen door het woord “gewestplan”;*
- 3° in artikel 4.4.9, §2, wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:*

“De Vlaamse Regering kan die concordanties verfijnen en bepalen voor welke bestemmingsvoorschriften van de gewestplannen geen vergelijkbare categorie of subcategorie van gebiedsaanduiding bestaat.”.

VERANTWOORDING

Punt 1° komt tegemoet aan een legistieke bemerking van de Raad van State.

Ook werd in de praktijk bemerkt dat het niet evident is om bepaalde stedenbouwkundige voorschriften van de gewestplannen (zowel van het koninklijk besluit van 28 december 1972 als van de aanvullende stedenbouwkundige voorschriften) te laten concorderen met de typevoorschriften. De typevoorschriften zijn immers bedoeld voor gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen. De gewestplannen bevatten echter ook voorschriften afgestemd op lokale situaties. Zo kent het gewestplanvoorschrift “gebied voor ambachtelijke bedrijven en kmo’s” geen tegenhanger bij de typevoorschriften. Het is dan ook nodig dat de Vlaamse Regering gemach-

tigd wordt om een concordantiebesluit te treffen dat in een aantal gevallen bepaalt dat er geen concordantie bestaat. Anders blijft de twijfel en rechtsonzekerheid bestaan.

Huidig artikel 4.4.9, §2, van de VCRO stelt dat voor de toepassing van paragraaf 1 geldt dat een bestemmingsvoorschrift van een plan van aanleg alleszins vergelijkbaar is met een categorie van gebiedsaanduiding, indien deze concordantie vermeld wordt in de tabel van artikel 7.4.13, eerste lid, of in de concordantielijst in uitvoering van 7.4.13, tweede lid.

De bestaande tekst van artikel 4.4.9, §2, van de VCRO laat dus niet toe om een afzonderlijke lijst te maken van concordanties in functies van artikel 4.4.9 van de VCRO, verschillend van de lijst opgesteld in functie van planbaten.

Het bestaande BVR van 29 mei 2009 tot bepaling van de concordantie van bijzondere bestemmingsvoorschriften van de plannen van aanleg naar de categorieën of subcategorieën van gebiedsaanduiding stelt in de aanhef dan ook terecht dat de concordantielijst niet enkel geldt voor de planbatenregeling, maar ook voor de toepassing van artikel 4.4.9. van de VCRO.

Gelet op de totaal verschillende finaliteit is het wenselijk om een afzonderlijke concordantielijst op te maken voor de toepassing van artikel 4.4.9.

AMENDEMENT Nr. 44

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 13/1 (nieuw)

Een artikel 13/1 invoegen, dat luidt als volgt:

“Art. 13/1. In artikel 4.5.1, §2, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan het eerste lid wordt de volgende zin toegevoegd:

“Als het gaat om met toepassing van artikel 4.2.2 meldingsplichtige handelingen, wordt de uitvoerbaarheid van de melding opgeschort.”.

2° aan het derde lid wordt de volgende zin toegevoegd:

“Als het gaat om met toepassing van artikel 4.2.2 meldingsplichtige handelingen, kunnen deze handelingen niet worden uitgevoerd.”.

VERANTWOORDING

Naar aanleiding van de hoorzitting is door de VVSG opgemerkt dat in artikel 4.5.1 van de VCRO enkel de koppeling stedenbouwkundige vergunning-milieuvergunning en (milieu)melding is opgenomen. In de koppeling is geen rekening gehouden met het feit dat artikel 4.2.2 van de VCRO nu ook in het instrument van de (stedenbouwkundige) melding voorziet.

Er worden daarom twee zinnen toegevoegd waardoor de meldingsplichtige handelingen hetzij tijdelijk, hetzij definitief niet uitvoerbaar zijn wanneer de milieuvergunning respectievelijk geschorst of definitief geweigerd wordt of de (milieu)melding niet gebeurd is.

Een gelijke formulering is opgenomen in het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en natuur (Verzameldecreet), in de versie na de adviezen van SERV, SALV en MINA, doch voor het advies van de Raad van State.

Het is vanzelfsprekend dat de koppeling op elkaar afgestemd wordt in beide decreten.

AMENDEMENT Nr. 45

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 16

Dit artikel vervangen door wat volgt:

“Art. 16. In artikel 4.7.15, §3, eerste lid, van dezelfde codex worden de woorden “Het college van burgemeester en schepenen” vervangen door de woorden “De gemeentesecretaris”. ”.

VERANTWOORDING

Dit amendement komt tegemoet aan een vraag van de VVSG naar een meer werkbare en soepele regeling voor de gemeenten, waarbij de dubbele handtekening vermeden wordt.

In de praktijk zal de gemeentesecretaris bijna steeds machtiging verlenen aan de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar of een andere ambtenaar van de gemeentelijke dienst ruimtelijke ordening.

Hierdoor wordt een zuiver ambtelijke afhandeling van deze aangelegenheid mogelijk. Het opstellen van het proces-verbaal van het openbaar onderzoek is immers een louter administratieve stap, die geen beleid inhoudt.

AMENDEMENT Nr. 46

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 17

Dit artikel vervangen door wat volgt:

“Art. 17. In artikel 4.7.16, §4, van dezelfde codex worden het tweede en het derde lid vervangen door wat volgt:

“De adviezen worden aangevraagd door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde.”. ”.

VERANTWOORDING

Dit amendement komt tegemoet aan een vraag van de VVSG naar een meer werkbare en soepele regeling voor de gemeenten, waarbij de dubbele handtekening vermeden wordt.

In de praktijk zal de gemeentesecretaris bijna steeds machtiging verlenen aan de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar of een andere ambtenaar van de gemeentelijke dienst ruimtelijke ordening.

Hierdoor wordt een zuiver ambtelijke afhandeling van deze aangelegenheid mogelijk. Het aanvragen van adviezen bij vergunningverlening is immers een louter administratieve stap, die geen beleid inhoudt.

AMENDEMENT Nr. 47

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 18

In de voorgestelde tekst van paragraaf 2 het tweede en het derde lid vervangen door wat volgt:

“De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”.

VERANTWOORDING

Dit amendement komt tegemoet aan een vraag tot verduidelijking van de Raad van State en aan een vraag van de VVSG naar een meer werkbare en soepele regeling voor de gemeenten, waarbij de dubbele handtekening vermeden wordt.

Aangezien de gemeente overeenkomstig het derde lid van deze bepaling de bevoegdheid heeft om een attest van aanplakking af te leveren is het ook logisch en noodzakelijk dat de gemeente de bevoegdheid heeft om erover te waken dat tijdig tot aanplakking wordt overgegaan. Dit wordt thans reeds uitdrukkelijk bepaald in de huidige tekst van de codex en het is aangewezen deze bepaling te behouden.

Wanneer de gemeente bij dit toezicht vaststelt dat geen tijdige of een onvolledige aanplakking heeft plaatsgevonden, kan zij hiermee rekening houden bij de beantwoording van verzoeken tot aflevering van attesten van aanplakking. Wanneer de aanvrager nalaat de vergunning tijdig aan te plakken kan de gemeente een aanmaning sturen naar de aanvrager en desnoods zelf overgaan tot aanplakking.

De aanplakking moet geschieden binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van ontvangst van de uitdrukkelijke beslissing of van de kennisgeving van de stilzwijgende beslissing. Aangezien de aanplakking in principe moet gebeuren door de aanvrager van de vergunning dient in dit kader de datum van ontvangst in hoofde van deze aanvrager in aanmerking te worden genomen als startpunt van de termijn. Overeenkomstig artikel 4.7.19, §1, eerste lid, van de codex wordt immers een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing of een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing per beveiligde zending bezorgd aan de aanvrager.

AMENDEMENT Nr. 48

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 19

In de voorgestelde tekst van paragraaf 4 het tweede en het derde lid vervangen door wat volgt:

“De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de uitdrukkelijke beslissing of van de kennisgeving van de stilzwijgende beslissing.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”.

VERANTWOORDING

Dit amendement komt tegemoet aan een vraag tot verduidelijking van de Raad van State en aan een vraag van de VVSG naar een meer werkbare regeling voor de gemeenten, waarbij de dubbele handtekening vermeden wordt.

Aangezien de gemeente overeenkomstig het derde lid van deze bepaling de bevoegdheid heeft om een attest van aanplakking af te leveren is het ook logisch en noodzakelijk dat de gemeente de bevoegdheid heeft om erover te waken dat tijdig tot aanplakking wordt overgegaan. Dit wordt thans reeds uitdrukkelijk bepaald in de huidige tekst van de codex en het is aangewezen deze bepaling te behouden.

Wanneer de gemeente bij dit toezicht vaststelt dat geen tijdige of een onvolledige aanplakking heeft plaatsgevonden, kan zij hiermee rekening houden bij de beantwoording van verzoeken tot aflevering van attesten van aanplakking. Wanneer de aanvrager nalaat de vergunning tijdig aan te plakken kan de gemeente een aanmaning sturen naar de aanvrager en desnoods zelf overgaan tot aanplakking.

De aanplakking moet geschieden binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van ontvangst van de uitdrukkelijke beslissing of van de kennisgeving van de stilzwijgende beslissing. Aangezien de aanplakking in principe moet gebeuren door de aanvrager van de vergunning dient in dit kader de datum van ontvangst in hoofde van deze aanvrager in aanmerking te worden genomen als startpunt van de termijn. Overeenkomstig artikel 4.7.23, §3, eerste lid, van de codex wordt immers een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing of een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing per beveiligde zending bezorgd aan de aanvrager.

AMENDEMENT Nr. 49

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 20

Dit artikel vervangen door wat volgt:

“Art. 20. In artikel 4.7.26, §4, eerste lid, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 1°, d), worden de woorden “het college van burgemeester en schepenen” vervangen door de woorden “de gemeentesecretaris”;

2° aan punt 2° wordt een punt c) toegevoegd, dat luidt als volgt:

“c) zo de vergunningsaanvraag van het college van burgemeester en schepenen uitgaat, brengt het college geen advies uit;”;

3° punt 6° en punt 7° worden vervangen door wat volgt:

“6° een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan door de aanvrager binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van een afschrift van de uitdrukkelijke vergunning tot verlening

van de vergunning. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen;

- 7° *de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”.*

VERANTWOORDING

Dit amendement komt tegemoet aan een vraag tot verduidelijking van de Raad van State en aan een vraag van de VVSG naar een meer werkbare en soepele regeling voor de gemeenten, waarbij de dubbele handtekening vermeden wordt.

In dit verband kan worden verwezen naar de toelichting bij de amendementen nrs. 45, 47 en 48.

AMENDEMENT Nr. 50

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 31

In de voorgestelde tekst de laatste zin vervangen door wat volgt:

“De kosten bestaan uit het rolrecht, vermeld in artikel 4.8.18, en uit het getuigengeld.”.

VERANTWOORDING

In het advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State wordt bezwaar gemaakt tegen het voorstel om ook “alle andere kosten die overeenkomstig het reglement van orde ten laste van de partijen kunnen worden gelegd” op rekening te brengen van de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld. Op grond van het voorgestelde artikel 4.8.27, derde lid (artikel 32, 3° van het voorstel), zou de Raad voor Vergunningsbetwistingen de bevoegdheid krijgen om in het reglement van orde, dat door de Vlaamse Regering dient te worden goedgekeurd, de rechten te bepalen die verschuldigd zijn voor diensten verstrekt door de griffie.

Volgens de Raad van State zijn die rechten te beschouwen als retributies en dienen krachtens artikel 173 van de Grondwet niet alleen de heffingsplichtigen bij decreet te worden aangewezen, maar moeten ook de gevallen waarin de retributie kan worden gevorderd bij decreet worden omschreven.

Om tegemoet te komen aan deze opmerking van de Raad van State wordt de mogelijkheid om “andere kosten” in het reglement van orde te omschrijven geschrapt.

AMENDEMENT Nr. 51

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 35

Dit artikel vervangen door wat volgt:

“Art. 35. In artikel 5.2.6 van dezelfde codex worden tussen het eerste en het tweede lid de volgende leden ingevoegd:

“Indien voor deze informatie een stedenbouwkundig uittreksel, zoals bedoeld in artikel 5.2.7, moet worden opgevraagd, kan publiciteit gevoerd worden van zodra dit uittreksel is aangevraagd.

Andere vermeldingen zijn slechts toegestaan voor zover zij de ontvanger van de informatie niet misleiden omtrent de stedenbouwkundige status van het goed.”.

VERANTWOORDING

Het eerste nieuwe lid maakt het mogelijk om publiciteit te voeren voor de overdracht van een onroerend goed, vooraleer men de vereiste inlichtingen verkregen heeft maar nadat men een stedenbouwkundig uittreksel heeft aangevraagd.

Deze mogelijkheid geldt indien men er niet in geslaagd is om zelf de noodzakelijke informatie te verzamelen, door onder andere gebruik te maken van de informatie waarover de eigenaar zelf beschikt, de informatie die terug te vinden is op de websites van de bevoegde overheden, enzovoort.

In dat geval is men genoodzaakt een stedenbouwkundig uittreksel aan te vragen voor die ontbrekende informatie.

Overeenkomstig artikel 5.2.5 van de codex blijft de informatieplicht met betrekking tot onderhandse overeenkomsten evenwel onverkort van toepassing.

Daarnaast wordt de mogelijkheid ingeschreven om op te treden tegen misleidende informatie.

AMENDEMENT Nr. 52

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 36

In punt 1°, op de tweede regel, de woorden “en woonreservegebieden” vervangen door de woorden “, reservegebieden voor woonwijken en woonaansnijdingsgebieden”.

VERANTWOORDING

Het toepassingsgebied van de regeling voor Wonen in eigen streek, opgenomen in Boek 5 van het Decreet Grond- en Pandenbeleid, wordt naast de woonuitbreidingsgebieden, uitgebreid naar “reservegebieden voor woonwijken” en “woonaansnijdingsgebieden”.

Het is aangewezen om een parallelle regeling uit te werken voor de mogelijkheid voor sociale woonorganisaties om woonuitbreidingsgebieden aan te snijden, geregeld in artikel 5.6.6, §1 van de codex.

AMENDEMENT Nr. 53

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 49

Dit artikel vervangen door wat volgt:

“Art. 49. Aan artikel 7.4.8 van dezelfde codex wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De regeling waarbij in het ruimtelijk uitvoeringsplan de geldigheidsduur van het voorkeepsrecht wordt bepaald, ingevoegd bij het decreet van [...] houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid, is eerst van toepassing op de ruimtelijke uitvoeringsplannen die voorlopig worden vastgesteld vanaf de datum van inwerkingtreding van dat wijzigend decreet.”.”.

VERANTWOORDING

Dit amendement komt tegemoet aan een legistieke bemerking van de Raad van State.

Het zinsdeel “het decreet van [...] houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van” is weggefallen bij het opstellen van dit voorstel van decreet.

Hierdoor zou een retroactieve toepassing van de voorgestelde wijziging mogelijk zijn, wat niet de bedoeling is.

AMENDEMENT Nr. 54

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 49/1 (nieuw)

Een artikel 49/1 invoegen, dat luidt als volgt:

“Art. 49/1. In artikel 7.4.11 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° het woord “bijzondere” wordt telkens geschrapt;*
- 2° aan het eerste lid worden na de woorden “die vanaf 1 september 2009 voorlopig worden aangenomen” de woorden “, opnieuw worden vastgesteld in toepassing van artikel 7.4.1, §2, of artikel 7.4.1/1, §2, of opnieuw worden goedgekeurd in toepassing van artikel 7.4.2/1, §2,” toegevoegd;*
- 3° aan het tweede lid na de woorden “de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, zoals dat gold op 31 augustus 2009” worden de woorden “, met dien verstande dat deze bepalingen geïnterpreteerd worden in die zin dat enkel de eerste 50 meter vanaf de rooilijn in aanmerking komt voor planschade” toegevoegd.”.*

VERANTWOORDING

Punten 1° en 2°

Betreffende de regeling van de planschade in de VCRO bestaat een probleem van rechtsgrond voor het vorderen van planschade die het gevolg is van bestemmingswijzigingen doorgevoerd door gewestplannen of gewestplanwijzigingen.

Voor deze categorie van planschadevergoedingen is de voorheen bestaande rechtsgrond van artikelen 35 en 36 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, zoals meermaals gewijzigd, (hierna: Coördinatiedecreet) thans niet meer van toepassing. Evenmin bevat de VCRO een regeling voor bedoelde categorie van planschadevergoedingen.

Dat dit geenszins de bedoeling van de decreetgever is geweest, blijkt genoegzaam uit de voorbereidende werken van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (zie voorbereidende werken, Vlaams Parlement, zitting 2008-2009, stuk 2011, nr. 1, p. 53 (nr. 160), p. 304 (nr. 847), en vooral p. 305 (nr. 848)).

De huidige regeling kan samengevat worden als volgt:

Voor de ruimtelijke uitvoeringsplannen enerzijds, en de bijzondere plannen van aanleg voorlopig aangenomen vanaf 1 september 2009 anderzijds, geldt de nieuwe regeling (de artikelen 2.6.1 tot 2.6.3 van de VCRO).

Voor de eerdere bijzondere plannen van aanleg voorlopig aangenomen voor 1 september 2009, geldt in toepassing van artikel 7.4.11 VCRO de regeling van de artikelen 35 en 36 van het Coördinatiedecreet.

Voor de gewestplannen en gewestplanwijzigingen geldt de regeling van het Coördinatiedecreet niet meer. Immers, het vroegere verwijzingsartikel 196 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals meermaals gewijzigd, dat de artikelen 35 en 36 van toepassing maakte op planschade, veroorzaakt door alle plannen van aanleg, werd opgeheven, alsook het Coördinatiedecreet zelf (behalve voor de planschade voortkomend uit de bijzondere plannen van aanleg voorlopig aangenomen voor 1 september 2009). Ook de regeling van de nieuwe VCRO bevat geen rechtsgrond voor de vorderingen tot planschade ten gevolge van de gewestplannen en gewestplanwijzigingen.

Aangezien de bedoelde lacune in de huidige regeling aanleiding geeft tot verwarring en onduidelijkheid in hangende en mogelijk toekomstige gerechtelijke procedures tot het verkrijgen van planschade op grond van een gewestplan(wijziging), is een spoedige rechtzetting wenselijk.

Dit kan door het toepassingsgebied van artikel 7.4.11 van de VCRO, dat de rechtsgrond uitmaakt voor de planschade voortkomend uit de bijzondere plannen van aanleg voorlopig aangenomen voor 1 september 2009, te verruimen door er tevens de gewestplannen het voorwerp te laten van uitmaken. Het beoogde resultaat wordt bereikt door in artikel 7.4.11, het woord “bijzondere” te schrappen.

Teneinde het gelijkheidsbeginsel en de rechten die zijn beschermd door artikel 1 van het eerste toegevoegde protocol bij het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te waarborgen, wordt voorgesteld aan het einde van het aanpassingsdecreet, bij de inwerkingtredingsbepalingen, de volgende bepaling toe te voegen: “Punt 1° van artikel 49/1 heeft uitwerking met ingang van 1 september 2009.” (zie amendement nr. 56).

Door het temporele toepassingsgebied van de wijziging aldus te laten ingaan op 1 september 2009, worden de rechten van de betrokken planschade-eisers gewaarborgd en wordt naadloos aangesloten bij de vroegere regeling. Deze terugwerkende kracht heeft betrekking op een regeling die, met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel, voordelen toekent in de vorm van de mogelijkheid op planschadevergoeding. De terugwerkende kracht is noodzakelijk voor de goede werking van de diensten, die thans geconfronteerd worden met een lacune in de regelgeving (cf. supra) en tast in beginsel geen verkregen rechten aan.

Aangezien het voorstel van decreet tot gevolg heeft dat de bestaande validatieregeling aangepast wordt en twee nieuwe validatieregelingen invoert, (zie artikelen 46-48 voorstel van decreet), moet ook de regeling inzake planschade in overeenstemming gebracht worden met de voorgestelde situatie.

Punt 3°

De derde aanpassing van artikel 7.4.11 dient duidelijkheid te verschaffen over de interpretatie van de bepalingen inzake planschade van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, zoals dat gold op 31 augustus 2009. De artikelen 35 en 36 van laatstgenoemd decreet hebben de grondslag uitgemaakt vooreerst van de regelgeving vervat in de artikelen 84 tot en met 86 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening, en vervolgens van de nieuwe regelgeving vervat in de artikelen 2.6.1 tot en met 2.6.3 van de VCRO.

De interpretatie die de vroegere wet- en decreetgever steeds voor ogen heeft gehad, en die voorheen uitdrukkelijk werd opgenomen in artikel 84, §3, eerste lid, 4° van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening, en thans artikel 2.6.1, §3, eerste lid, 4°, van de VCRO (“enkel de eerste 50 meter vanaf de rooilijn komt in aanmerking voor planschade”) wordt door dit voorstel als interpretatieve bepaling uitdrukkelijk mee opgenomen in artikel 7.4.11, tweede lid, van de VCRO.

Tot nadere toelichting bij dit voorstel kan verwezen worden naar de artikelsgewijze bespreking van de betrokken voorwaarde in het decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening. Daarin werd het volgende gesteld (*Parl. St.* VI. Parl., 1998-99, nr. 1332/1, p. 46):

“§3. In deze paragraaf worden een aantal bijkomende criteria bepaald waaraan cumulatief dient te zijn voldaan opdat een perceel in aanmerking kan komen voor planschadevergoeding. Deze voorwaarden worden gesteld omdat de planschadevergoeding enkel wordt verleend voor percelen die het karakter van bouwgrond hebben.

Onder punt 2 wordt de voorwaarde gesteld dat het perceel stedenbouwkundig en technisch voor bebouwing in aanmerking moet komen. Het is natuurlijk mogelijk op elke grond te bouwen, maar daarom verkrijgt de grond nog niet het karakter van bouwgrond. In de heersende rechtspraak en rechtsleer is reeds op bevredigende wijze invulling gegeven aan dit criterium. Gronden die van nature niet geschikt zijn om erop te bouwen, tenzij door er op kunstmatige wijze het karakter ervan te veranderen om de grond bouwrijp te maken, worden uitgesloten.

Onder punt 3 wordt uitdrukkelijk de voorwaarde gesteld dat het perceel moet gelegen zijn binnen een bebouwbare zone zoals bepaald in een plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan. Percelen die in een plan van aanleg of uitvoeringsplan reeds gereserveerd werden voor andere doeleinden dan bebouwing, bijvoorbeeld groene ruimten, worden uitgesloten.

De voorwaarden vermeld onder punt 2, met name de vereiste van ligging aan een voldoende uitgeruste weg, is niet van toepassing op het bekomen van een planschadevergoeding voor bestaande landbouwbedrijven en hun exploitantenwoning, gezien deze gebouwen wegens hun aard niet altijd voldoen aan die voorwaarde. Alleen de eerste vijftig meter vanaf de rooilijn komt in aanmerking voor een planschadevergoeding (punt 4). Deze beperking vloeit enerzijds reeds voort uit de vereiste van ligging aan een voldoende uitgeruste weg, en is overgenomen uit de analyse van de heersende rechtspraak die hieruit de 50-meter regel ontwikkelde. De diepte van 50 meter vanaf de rooilijn is de algemeen gangbare bouwdiepte. De achterliggende gronden die zich verder dan de eerste strook van 50 meter situeren komen niet voor planschadevergoeding in aanmerking (zie onder meer Hof van Cassatie, nr. 7028, 30 november 1990).” (eigen onderlijning).

Een verdere verantwoording voor deze interpretatieve bepaling is gelegen in de uitzonderingsgrond voor planschade, vervat in artikel 35, tiende lid, 5°, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, zoals dat gold op 31 augustus 2009. Daarin werd bepaald dat geen vergoeding verschuldigd is in geval van een verbod om een stuk grond, gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust, te verkavelen of te bebouwen. Deze uitzonderingsgrond maakte in identieke bewoordingen ook al deel uit van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, gewijzigd bij de wet van 22 december 1970, en dient bijgevolg geacht te worden van toepassing te zijn op alle planschadeprocedures, ingeleid op grond van de artikelen 37 en 38 van de Stedenbouwwet (later de artikelen 35 tot en 36 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996). Bedoelde uitzonderingsgrond bevat duidelijk de voorwaarde dat, om in aanmerking te kunnen komen voor planschadevergoeding, het stuk grond gelegen moet zijn aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, voldoende is uitgerust om te verkavelen of te bebouwen. Het stuk grond moet bijgevolg liggen aan een voldoende uitgeruste weg, en deze voorwaarde geldt zowel voor een bouwgrond als voor een zogenaamde ‘verkavelingsgrond’. De wettelijke vereiste van de ligging aan een voldoende uitgeruste weg voor een stuk bouwgrond of ‘verkavelingsgrond’ heeft als gevolg dat een stuk bouwgrond of ‘verkavelingsgrond’ dat niet is gelegen aan een weg, uiteraard evenmin kan gelegen zijn aan een voldoende uitgeruste weg, wettelijke voorwaarde voor planschade. Achterliggende bouw- of ‘verkavelingsgronden’, gelegen meer dan 50 meter vanaf de rooilijn, kunnen bijgevolg nooit in aanmerking komen voor planschade.

Aangezien op 17 december 2009 door het Hof van Cassatie twee arresten werden gewezen die het principe van de zogenaamde 50-meterregel op de helling zouden kunnen zetten, is een interpretatieve bepaling noodzakelijk.

Als interpretatieve bepaling is geen specifieke inwerkingtredingsbepaling vereist, aangezien dergelijke bepalingen geacht worden de interpretatie te bevatten die ex tunc aan de betrokken artikelen diende en dient gegeven te worden.

■

AMENDEMENT Nr. 55

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyskens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 53

In de voorgestelde tekst, op de eerste regel, de woorden “1 januari 2010” vervangen door de woorden “de datum van inwerkingtreding van het decreet van [...] houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid”.

VERANTWOORDING

Voorgesteld artikel 53 is gericht op het ‘overhevelen’ van de activiteiten van de gewestelijke adviesraad VLACORO naar de technische adviescommissie VLACORO vanaf de datum waarop het decreet van [...] houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid in werking treedt.

Aangezien de gewestelijke adviesraad VLACORO op 27 januari 2010 nog is samengekomen en adviezen heeft uitgebracht, wordt met voorliggend amendement voorgesteld om de overgangsdatum vast te leggen op de datum van inwerkingtreding van dit wijzigingsdecreet, en niet op de voorziene datum van 1 januari 2010.

Zo komt de rechtmatigheid van de door de gewestelijke adviesraad VLACORO uitgebrachte adviezen niet in het gedrang en wordt er tegelijkertijd tegemoet gekomen aan de bemerking van de Raad van State.

AMENDEMENT Nr. 56

**voorgesteld door de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyskens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts**

Artikel 54

Dit artikel vervangen door wat volgt:

“Art. 54. §1. De regeling bepaald in artikel 15, punten 1°, 2° en 4°, is slechts van toepassing op vergunningsaanvragen, betekend na de inwerkingtreding van dit decreet.

§2. Paragraaf 1 van artikel 6 treedt in werking op de inwerkingtreedingsdatum van het decreet van 25 mei 2007 houdende de harmonisering van de procedures van voorkooprechten.

Punt 1° van artikel 22 en artikel 51 hebben uitwerking met ingang van 1 september 2009.

§3. Punt 1° van artikel 49/1 heeft uitwerking met ingang van 1 september 2009.”.

VERANTWOORDING

Om geen problemen te creëren in lopende vergunningsprocedures voor semipublieke rechtspersonen wordt voorzien in een overgangsregeling in paragraaf 1 van artikel 54.

Paragraaf 2 van de bij dit amendement voorgestelde tekst zet foutieve verwijzingen in de tekst van het voorstel van decreet recht.

Voor de verantwoording bij paragraaf 3 wordt verwezen naar amendement nr. 54.

■